

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

MICHELLE
WILLINGHAMOVÁ

Návrat válečníka

MICHELLE WILLINGHAMOVÁ

NÁVRAT VÁLEČNÍKA

PŘEKLAD

JARMILA BRYHOVÁ

Milá čtenářko,

tento měsíc jsem si pro Vás nachystal dva příběhy, jež dělí staletí. První se odehrává v devatenáctém století, tedy novověku, v době, kdy ženy pomalu pozvedaly hlavu a snažily se uplatnit nejen v rodině, ale některé z nich měly i odvalu si nalézt práci a samy se žít. O tom se můžete dočíst v první romanci s názvem Krásná vražedkyně.

Druhá povídka Vás zavede do doby vrcholného středověku, kdy Anglii zmítaly nepokoje, vedla válku ve Francii a mnozí lidé se vydávali na křížové výpravy. Ovšem i tehdy se našly výjimečné ženy, které se vycvičily a vládly mečem skoro jako muži. To platí o hrdince romace Návrat válečníka, která si mečem, ale i ženskými půvaby vybojovala srdce svého hrdiny.

Přeju Vám ničím nerušené krásné chvílky u knihy.

S láskou

Váš Harlequin

Michelle Willinghamová

NÁVRAT VÁLEČNÍKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Iron Warrior Returns

První vydání:
Harlequin Books, 2022

Překlad:
Jarmila Bryhová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2022 by Michelle Willingham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1257-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1258-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1259-8 (PDF)

PROLOG

Anglie, 1205

Všichni do jednoho zemřou.

Robert z Penrithu upíral pohled na ostatní zajatce. Vojáci je před cestou na jih spoutali po čtyřech řetězy. Silná plachta nahoře na voze je skrývala před zvědavými pohledy a bytelné dveře byly zajištěné zvenku petlicí.

Na voze panovalo ochromené ticho, protože se všichni nacházeli ve stavu šoku. Nikdo nevěděl, jestli zůstaly naživu jejich rodiny, ale na hradě nepřežil téměř nikdo. Robert si bude navždycky pamatovat hustý kouř a spalující žár, když královi vojáci hrad podpálili. Možná se zachovaly vnější kamenné zdi, ale vnitřek se stal obětí plamenů.

V hlavě mu stále zněla ozvěna zoufalého nářku. Zemřela spousta mužů zmasakrovaných meči. Ženy zoufale bědovaly, než je srazili vedle mužů. Otcova manželka Clarine ho varovala, aby se schoval do bezpečí. Robertovi se stahoval žaludek hanbou, protože uposlechl. Nebyl bojovník a teď se proklínal, že se zachoval jako zbabělec. Opovrhoval sám sebou, ale uprchl a nevěděl, co se s Clarine stalo. Ani

s kýmkoliv jiným. Clarine však měla pravdu – musel přežít, aby jednoho dne pomstil bezpráví. Dlužil to svým lidem.

Král zaútočil a připravil jeho otce, hraběte z Penrithu, o veškerý majetek. Degal je určitě mrtvý, uvědomil si Robert s ledovou jistotou. Sevřelo se mu srdce žalem a musel zavřít oči.

Nemáš právo na smutnění ani na strach. Musíš být silný a postarat se o své lidi.

Robert pravidelně dýchal a nutil se ke klidu. Tohle nebyla správná doba, aby se zabýval osudem své rodiny. Strach mu nepomůže utéct. Potřebuje prozkoumat jejich vězení a přijít na způsob, jak se dostat ven.

Vždycky mu šlo dobře rozebírání různých předmětů a dokázal je pokaždé zase šikovně složit dohromady. Neexistuje důvod, aby nenašel cestu z tohoto vozu, jenom mu musejí pomoci spoluvězni. Mladou ženu a jejího bratra vůbec neznal, protože trávil většinu času izolovaný na hradě. Ale Pierse znal víc než dobře.

„Za všechno můžeš ty,“ osočil ho nevlastní bratr nenávislně. „Zajali nás kvůli tobě.“ Piers zacloumal řetězem a Robert nepochyboval o tom, že by ho nevlastní bratr uškrtil, kdyby měl volné ruce. Piers nosil svůj hněv před sebou jako neviditelný štít a vždycky byl první, kdo pozvedl pěsti, i když pak většinou prohrál.

Robert však nebyl na oťukávání se v boxu o nic lepší. Jako malý často churavěl a Clarine ho nutila zůstat uvnitř. Věnoval se povětšinou knihám a nasával do sebe znalosti s nadšením podobném tomu, s jakým ostatní cvičili v zacházení mečem. Teď litoval, že neposlechl otce a nenaučil se používat meč a dýku.

„Nechystají se nás zabít,“ zalhal Robert. „Kdyby

to měli v úmyslu, byli bychom dávno mrtví.“ Ve skutečnosti netušil, co se stane, ani proč je zajali.

Pokud ovšem nebyli jediní, kdo zůstal naživu.

Robert potřásl hlavou, aby tu myšlenku odehnal. Logika napovídala, že nepřítel neměl důvod k vyvraždění nevolníků a vesničanů. Král získal hrad a bude potřebovat desítky rukou, aby se staraly o ukořistěný majetek. Proč se však zmocnili té mladé dívky a jejího bratra? Robert je nikdy dřív neviděl, na hradě ani kdekoliv jinde, tak nevěděl, k čemu by mohli být užiteční.

Mladá žena měla tmavé vlasy, které jí spadaly ve vlnách podél obličeje na ramena, jako by je měla ještě nedávno spletené do copů a pak se jí uvolnily. Nedokázal ji pořádně zařadit, viděl pouze, že se chvěje a pevně se objímá pažemi. Má na sobě prosté oblečení, beztvarou kytlici z nebarvené vlny, což znamená, že patří k nevolníkům.

Jejímu bratrovi zvoskovatěl obličej, jako by chlapec očekával, že každým okamžikem zemře. Obával se oprávněně.

„Budou nás mučit,“ dodal Piers a natáhl, co nejdál mohl, řetězy. „A pak nás použijí k tomu, aby otce přinutili udělat, co si přeje král.“

Roberta překvapilo, že si bratr myslí, že otec zůstal naživu. On si po brutálním útoku na Penrith nedokázal představit, že by Degal upadl do zajetí. Ale na druhou stranu, Piers měl svým způsobem pravdu. Postavit se králi je jedna věc, ale něco úplně jiného je zůstat vzbouřencem, když vám mučí členy rodiny. Robertovi se při té představě zvedl žaludek a přepadl ho ještě větší strach.

„Nechte těch řečí,“ zaprosila mladá žena. „Hrozně ho jimi děsíte.“

Byla to však ona, komu se chvěl hlas strachy. Robert zaznamenal, že se choulí, jako by se chránila a do hlasu jí pronikla opravdová bolest. Napadlo ho, jestli neutrpěla při útoku zranění. Chtěl se jí zeptat, zda je v pořádku, ale cosi mu v tom zabránilo. Připomínala mu poraněné zvíře, které se ožene, když se mu někdo pokusí pomoci.

„Je dost dobře možné, že Brian by se *měl* bát,“ odsekl Piers. „Stejně jako ty, Morwenno.“

„To stačí,“ zasáhl Robert tiše. „Hádáním se nikam nedostaneme.“

Poté už držel jeho bratr jazyk za zuby a napjaté ticho ještě umocnilo jejich obavy. Nějak se jim musí podařit z toho vozu utéct a dostat se do bezpečí. Byla to jejich jediná šance na přežití.

Robert se zarputile přemlouval k rozvaze. Na cestě byli už téměř hodinu, což znamenalo, že se nacházejí nedaleko od opatství Colford, kde působí jako opat jeho strýc Oswald. Venku mrzlo a Robert měl pocit, že slyší padat tichounce sníh.

Začal v hlavě sestavovat plán, i když zatím jen v hrubých rysech. Byla příliš velká tma, takže téměř nic neviděl, ale snažil se si v duchu představit, jak jsou zkonstruované dveře. Určitě je zajistili zvenku petlicí. Podařilo by se mu dostat se k pantům? Kryt vozu byl připevněný na rámu s dřevěnými mřížemi. Kdyby se mu podařilo protáhnout mezi mřížemi ruku, třeba by dokázal vytlačit hřeb v pantu a tak ho uvolnit.

„Než zastaví na noc, musíme otevřít dveře vozu,“ oznámil ostatním. „Pak se schováme v lese a uchýlíme se do bezpečí opatství.“ Největší naději na útěk mají, zatímco se vůz ještě pohybuje.

„Chystáš se k tomu použít kouzla?“ vysmál se mu Piers. „Ty dveře nejdou odemknout.“

„Zkusím odstranit panty. Nebo alespoň jeden z nich.“ Robert se snažil mluvit sebevědomě, ale netušil, jak by se mu to mělo podařit bez správných nástrojů. „Uvolním dveře na pravé straně.“ Po pravdě řečeno, vůbec nevěděl, jak to zařídit. Připadalo mu to neproveditelné.

„Co stráže?“ Brianovi se v púlce otázky zlomil hlas. „Nemáme zbraně.“

„Ale ano, máme.“ Morwenna pozvedla řetěz. Ledovým tónem prohlásila: „Kdyby se na nás někdo odvážil zaútočit, uškrtním ho.“ Hořkost v jejím hlase svědčila o velké dávce nenávisti.

Nevypadala ani trochu na to, že by měla dostatek síly k přeprání vojáka, ale očividně jí nechybělo pevné odhodlání. Když nic jiného, mohlo by se jí podařit odvést pozornost.

„Doufám, že to nedojde takhle daleko,“ opáčil Robert. „Ale když neutečeme, budeme jim vydáni na milost.“ Obavy, že by je mohli zabít nebo mučit, jak o tom mluvil Piers, si nechal pro sebe.

Vyměnil si místo s Brianem a pustil se do prohlížení pantů. Na oné straně byly pouze dva a Robert se domníval, že by se mu mohlo podařit vystrčit hřeb, kdyby našel něco tenkého, co by po něj zasunul.

Opět se pokusil představit si, jak pant vypadá a jak se dostat k hřebu. Rozhlédl se a u okraje vozu zahlédl kousek ulomeného dřeva. Popadl ho a ohnul. Dřívko mu prasklo v dlani, zarylo se mu pod kůži a z ranky vytryskla krev. Robert se neobtěžoval s ošetřováním a jen odloupl třísku. Pak natáhl ruku ven a zarazil třísku pod hřeb. Na kůži ho studil ledový vítr a sněhové vločky.

„To nebude fungovat,“ zamumlal Piers.

Robert mu nevěnoval pozornost a zabušil pouty do

třísky. Ano, patrně to nebude fungovat, ale nenapadalo ho nic jiného. Naklonil třísku víc dolů a zkusil to ještě jednou. Hřeb se ani nepohnul. Robertovi zalezlo za nehty, ale nevzdával se. Po chvíli usilovné práce ucítil, že se hřeb poposunul. Páčil ho tak dlouho, až vyjela jeho špička a mohl ho vytáhnout. Právě se chystal přejít na druhý pant, když vůz zastavil a otevřely se dveře.

Zjevili se za nimi dva vojáci a jeden z nich svíral v ruce nůž. Robert sebou škubl a schoval hřeb.

„Přestaňte dělat rámus,“ nakázal voják s nožem. Nastoupil dovnitř a otočil se ke kamarádovi: „Postarám se o to, aby byli zticha.“

Robert mu sice neviděl ve tmě do obličejů, ale automaticky se ještě víc napjal. Dveře za vojákem se zavřely, ale nezvalo se zaklapnutí petlice. Na chvíli se rozhostilo naprosté ticho. Pak se koně dali opět do pohybu a vůz pokračoval kodrcavě v cestě.

„Ty jsi ale hezká kočička, že ano?“ prohodil voják slizce k Morwenně. Morwenna neodpověděla a upírala dál pohled do země. Voják ji popadl za vlasy, škubl jí hlavou a Morwenna vykřikla bolestí.

Robert sevřel v dlani třísku. Voják stál blízko, ale Robert nevěděl, jestli se mu podaří udělat něco, čím by Morwennu ochránil. Bylo by to hodně riskantní, protože voják měl nůž.

Rozum Roberta varoval, že se do toho nemá plést. Kdyby zasáhl, voják by se mohl rozzuřit a ublížit mladé ženě ještě mnohem víc. Ale také tam nemohl zůstat stát a jenom nečinně přihlížet.

Robert přistoupil blíž a snažil se vymyslet, jak nejlépe pomoci. Hlavou mu prošlo několik možností, ale jednu po druhé je všechny zavrhl. Pak si všiml, že Morwenna svírá pevně řetěz. Připravovala se na nejhorší a Robert nedokázal odhadnout, jestli uspěje.

Chystal se udělat ještě jeden krok dopředu, zarážila ho však čísi ruka. Piers ukazoval ke dveřím, které se poskakováním vozu ještě víc uvolnily. Byly už skoro otevřené a nabízela se jim příležitost k útěku.

Byly však navzájem svázáni řetězem. Pokud chtějí uniknout z vozu, budou muset spolupracovat. Když jeden z nich zakopne, zpomalí ostatní.

„Tak mi dej pusinku,“ požádal voják a natáhl se chtivě po Morwenně. „Byly by škoda pořezat takovou pohlednou tvářičku, co říkáš?“

„Nesahejte na mě,“ zasyčela Morwenna.

Voják jí vlepil facku a Morwenna vykřikla bolestí.

Robert v tu chvíli opovrhoval sám sebou. Kdyby byl trochu chlap, zaútočil by na vojáka a zachránil Morwennu. Dosud však s nikým nebojoval a netušil, jak se to dělá.

Sevřel ještě pevněji třísku. Možná by ji mohl použít jako zbraň. Zaslechl slabé zacinkání řetězu v Morwennině ruce. A najednou ho napadlo, jestli Morwenna nehraje divadlo a neláká útočníka blíž k sobě.

„Budu se tě dotýkat, jak se mi zlíbí,“ zavrčel voják.

V okamžiku, kdy se přiblížil, mu Morwenna obtočila řetěz kolem krku. Neměla však dostatečně velkou sílu, aby ho uškrtila, a voják jí odrazil ruce.

„Čubko jedna pitomá,“ procedil mezi zuby. „Za tohle tě zabiju.“

Robert se už nedokázal dál nečinně dívat, nepochyboval však o tom, že tohle dopadne špatně. Hodně špatně. Voják byl vycvičený k zabíjení, zatímco on vždycky jenom pozoroval ostatní bojovníky. Hlavou mu vířily nejrůznější metody, nedokázal se však rozhodnout, kterou použít. Udělal tichý krok dopředu.

„Ne,“ zaprosila Morwenna, když se po ní voják

natáhl a roztrhl jí šaty. Morwenna se zoufale snažila zakrýt a Roberta se zmocnil ledový klid. Přestal se zaobírat myšlenkami a soustředil se na akci.

Pozvedl třísku a zarazil ji vojákovi do krku. Na ruku mu vystříkla teplá krev a voják se šokovaně otočil.

Piers se zmocnil jeho nože a ještě jednou do něj bodl, tentokrát do srdce. Voják klesl na kolena a Robert s povděkem ocenil bratrovu pohotovost. Voják byl mrtvý a po podlaze se rozlévala jeho životadárná krev.

Robert chvíli jenom mrkal, ohromený tím, co se stalo. Pak si vzpomněl na dívku a obrátil se k ní. „Jsi v pořádku?“

Morwenna svírala okraje roztržených šatů a vzdorovala se na pouhé přikývnutí. „Mu-musíme odtud pryč.“

Robert byl stále ochromený vojákovou smrtí, ale uvědomoval si, že se musí zaměřit na to, co mají před sebou. Pokud chtějí přežít, nezbyvá jim nic jiného než utéct. Dveře zůstaly otevřené. Za nimi se rozkládala neproniknutelná tma, ale přesto se všichni namáčkli k okraji vozu. Tlačil na ně čas a nemohli si dovolit váhání.

„Musíme vyskočit společně,“ upozornil Robert téměř neslyšně. „A pak se rozeběhnout k lesu.“

„Co když nás chytí?“ zeptal se Brian vyděšeným šepotem.

Piers otřel nůž o tuniku zabitého vojáka a zastrčil ho do pochvy. „Nesmíme dopustit, aby nás chytili. Znamenalo by to naši smrt.“

Morwenna si tiskla k tělu roztržené šaty, děsivě bledá v obličeji. Robertovi teprve při pohledu na ni došlo, co ji trápí. Sundal si plášť a podal jí ho.

„Děkuju,“ šeptla dívka.

Zakryla se pláštěm a Robert nařídil: „Vyskočíme, až řeknu tři. Jedna, dva, tři...“

Vyskočili z jedoucího vozu a dopadli do bláta a sněhu. Rozběhli se k lesu, aby unikli svým věznitelům, tak usilovně, že je pálil vzduch v plicích.

Když zmizeli ve tmě, složil Robert sám sobě přísahu. Už nikdy nedopustí, aby nebyl schopen bojovat, už nikdy nedopustí, aby se stal něčí obětí. Je mu sice teprve osmnáct, ale dnešní večer všechno změnil. Bude ve dne v noci cvičit, dokud se neobrádí zády ke zbabělci, kterým býval.

A jednoho dne vytáhne do boje, pomstí se a získá zpátky otcovo panství.

PRVNÍ KAPITOLA

O dva roky později

„Kdo myslíš, že vyhraje?“

Morwenna se otočila za zvukem mužského hlasu. Sledovala, jak její bratr zápasí cvičně s Piersem, ale teď se k ní blížil Robert z Penrithu.

Během uplynulých dvou let strávil každou volnou hodinu bojováním. Zmohutněl a jeho vyzáblá štíhlost patřila dávno minulosti. Paže měl teď tak silné, že se nevešly Morwenně do dlaní, a měl takovou sílu, že dokázal pozvednout jednou rukou těžký jednosečný meč. Morwennu Robertova proměna fascinovala. Ve světle hnědých vlasech mu prosvítalo zlato a v jeho hnědých očích se zračilo teplo a laskavost, z nichž se jí stahoval žaludek nevyřčenou myšlenkou „kéž by“.

Jak se však zdálo, Robert si její city bohužel neuvědomoval. Nebo pokud si je uvědomoval, slušnost mu nedovolovala vyslovit nahlas, že je neopětuje.

„Vyhraje Piers,“ předpověděla a odsunula stranou zrádné myšlenky. „Brian se však zlepšuje.“ Mladí muži pokračovali v zápasení. Piers se rozpráhl a udeřil zprudka do Brianova štítu. Brian se zapotácel, ale pak se nedal a zaútočil v odpověď.

„Ano, hodně zesílil. A vyspěl.“ Robert se zastavil těsně vedle Morwenny a otřel se jí nechtěně rukou o rameno. Morwenna se začervenala a nejednou ji nenapadlo, co říct, protože ji ochromila Robertova blízkost.

Nemysli na to, napomenula se v duchu. Dívá se na tebe jako na kamarádku, nic jiného v tobě nevidí.

Robert za celé ty dva roky nedal ani jednou v nejmenším najevo, že by ho zaujala jako žena. Proto bylo lepší zakrýt nevyžádané city a chovat se, jako by neexistovaly.

Morwenna se zadívala na zříceninu Stansbury, pevnosti, která patřivala lordu Penrithovi. Bylo to bohem zapomenuté místo, kam prchli poté, co opustili opatství. Robertův strýc po několika měsících nabídl, že mladí muži se můžou připojit k mnichům, ale ji nikdo nechtěl.

Jí se zase nechtělo do ženského kláštera, a tak Robert přišel s plánem, že odejdou sem a budou tady trénovat. Za pomoci strýce sehnal brnění, zbraně a zásoby. Piers a Brian uvítali nově nabytou svobodu a ona se učila bojovat s nimi. Stala se z nich podivná malá rodina a zůstávali spolu, aby přežili.

Morwenna obrátila pozornost zpátky k bratrovi zápasícímu s Piersem. Brian si přisvojil stoickou odhodlanost, jako by se odmítal ohlížet do minulosti. Piers však bojoval se zarputilostí přesahující hranice zdravého rozumu. Vkládal do boje veškerý svůj hněv a frustraci a nevzdával se ani tehdy, když už nedokázal stát.

Na rozdíl od Roberta. Ten neprojevoval při boji jakékoliv emoce, pouze tichou, soustředěnou ukázkou síly. Působil, jako by měl rozmyšlené všechny tahy, dopředu a do nejmenších podrobností.

Morwenna se naučila bránit, ale nedokázala se vyrovnat mužům silou. Položila ruku na lehkou dýku na svém boku. Kdysi patřila Robertovi, ale Robert jí ji věnoval, aby měla zbraň na svou ochranu. Dýka jí dodávala zvláštní pocit moci. Ne proto, že chtěla bojovat... ale proto, že se cítila v bezpečí, když ji měla pod svou rukou.

Morwenně se sevřelo hrdlo temnými vzpomínkami. Už nikdy žádnému muži nedovolí, aby na ni zaútočil. Téměř se jí podařilo vyhnat ty vzpomínky z hlavy, ale pořád se stávalo, že se v noci probouzela ze zlého snu, v němž z ní voják strhává oblečení a vrhá se na ni.

Stiskla jílec dýky a zapudila onen obraz. Zadávala se místo toho pozorně na Roberta a neušlo jí, jak je napjatý. Sice nic neřekl, ale vycítila, že cosi není v pořádku. „Stalo se něco?“

Robert sevřel ústa a zahleděl se do dálky. „Dostal jsem od strýce zprávu o Penrithu.“

Ta zpráva nebyla dobrá, soudě podle jeho hlasu.

„Čeho se týká?“ Morwenna věděla, že Robert celá ta léta trénoval proto, že doufal, že se mu jednoho dne podaří získat zpátky vládu nad Penrithem. Král Jan tam dosadil nového hraběte, ale hrabě měl příliš mnoho vojáků. Jejich malá čtyřčlenná skupinka neměla šanci porazit armádu takové velikosti.

„Přišel jsem na způsob, jak se zmocnit panství,“ pravil Robert. „Bez krveprolití.“

Morwenna nevěděla, co si o tom myslet, zejména když se Robert netvářil, že by ho ta možnost těšila.

„Na jaký způsob jsi přišel?“

„Hrabě pořádá v době letního slunovratu slavnost. Pozval na ni bojovníky a lordy z celého severu, aby mezi sebou soutěžili. Vítěz získá jeho dceru, ovšem za podmínky, že dívka bude se sňatkem souhlasit.“

Morwenně se málem zastavilo srdce úlekem. „A ty... doufáš, že si ji vezmeš za manželku?“

Prosím, řekni ne.

Robert však, bohužel, přikývl. „Když vyhraju její náklonnost a ruku, stanou se naši synové dědici Penrithu.“ Robert se jí podíval upřeně do očí a Morwenna cítila, jak jí láme srdce rozhodnost v jeho pohledu. „Je to nejlepší řešení, jak se pohnout z místa, Morwenna. Musím to udělat. Získám, co jsem ztratil.“

Morwenna věděla, že Robert má pravdu, ale nebyla připravená na utrpení, kterou jí to sdělení způsobilo. Snažila se sice chovat, jako by Robertovo rozhodnutí podporovala, nesmírně ji však bolelo, protože se o další krok přiblížila k hrozbě, že o něho navždycky přijde.

Nikdy si nenalhávala, že by mohla být s lordem jako on. Nekojila se lichými nadějemi. Ale žila už nějakou dobu po jeho boku, a to jí dávalo příležitost ke snění. A byla plně odhodlaná vychutnávat si jeho pozornost tak dlouho, jak to bude jenom možné.

„Nešla by ses se mnou projít?“ zeptal se Robert. „Před svým odjezdem bych ti chtěl něco věnovat.“

Morwenně poskočilo srdce napjatým očekáváním. „Jistě. Co to je?“

„Není to přímo dárek,“ upřesnil Robert. „Spíš cosi, co bys mohla potřebovat.“ Už se jí nedíval zpříma do očí a visela mezi nimi téměř hmatatelná rozpačitost.

Robert nedodal cokoliv dalšího a odvedl Morwennu mlčky ke stájím. Morwenna zvažovala po cestě možnosti, které se nabízely. Robert pro ni má třeba štěně nebo kotě... něco, co by mohla milovat, až ji opouští. Čím víc se blížili, tím víc rostlo její napětí.

„Říkal jsem si... že by se ti to mohlo líbit,“ pravil Robert.

„Co to je?“ zeptala se Morwenna.

„Je to támhle,“ opáčil Robert a otevřel poslední stání. Morwenna vešla dovnitř a nakrčila zmateně čelo. Nenašla stužku ani kotě. Jenom otlučený dřevěný štít.

„Na tvou ochranu,“ objasnil Robert a váhavě, nejistě se usmál.

Morwenna nedokázala uvěřit, co jí to daroval. Takový dárek by dal starší bratr mladšímu. Rozhodně ne muž ženě. Chvíli nevěděla, jak zareagovat.

„To je od tebe... hmmm... velice laskavé.“

„Vyzkoušej si ho,“ pobídl ji Robert. Pozvedl štít a podržel ho tak, aby mohla provléknout paže koženými řemínky. Dřevo bylo těžké, ale Morwennu ještě víc tížilo zklamání v srdci.

Pokusila se o úsměv a přikývla. „Děkuju.“

Robert se opět usmál, tentokrát mnohem sebejistěji. „Napadlo mě, že by se ti mohl hodit. Až budeš bojovat.“

Morwenna odložila štít a otočila se k Robertovi čelem. Opravdu si nesprávně myslí, že miluje bojování? „Roberte, nechystám se do bitvy.“

„Já vím, že nechystáš. Ale občas se ráda procvičíš.“

Morwenna zavřela krátce oči. Připadala si neskutěčně hloupá. Jediná osoba, s níž ji bavilo cvičení, byl on. A dělala to jedinečně proto, aby mohla trávit čas s mužem, který ji přitahoval. Rozhodně neměla v úmyslu stát se bojovnicí a ten štít jí byl nanic. Ale na druhou stranu, nechtěla vypadat nevděčně. „Děkuju,“ zopakovala.

Robert kývl hlavou, ale když se na něj Morwenna pozorněji podívala, všimla si napjatých vrásek kolem

jeho očí. Zdálo se, že ho ta plánovaná cesta znervózňuje.

„Kdy chceš odjet?“ zeptala se.

Robert se opřel rukou o stěnu stání. „Zítra. Nejdřív ze všeho musím zjistit, jak vypadá situace na Penrithu. A možná se mi podaří setkat se s předstihem s dcerou hraběte.“

Ostří žárlivosti se zarylo ještě hlouběji. „Tak brzy?“ polekala se Morwenna. Nejhorší bylo, že nemohla Roberta jakkoliv zadržet. Opustí ji a s největší pravděpodobností ho už nikdy neuvidí.

V mysli jí vytanuly nejrůznější hrůzy, které ho mohou potkat po cestě. Nebo ho lidé na Penrithu poznají jako právoplatného dědice a hrabě se ho bude chtít zbavit. Nebo se mu podaří vyhrát soutěž a dcera hraběte se za něj přesto odmítne provdat.

Morwenna si musela přiznat, že tajně doufá, že o něj ta ženská neprojeví zájem. Což byl nesmysl. Robert vyrostl v nádherného fantastického muže. Stoického a silného, kterého nesmírně ráda pozorovala, jak bojuje. Každá žena, jež není slepá, by se do něj zamilovala stejně bláznivě jako ona.

Až dosud doufala, že s ním zůstane, co nejdéle to bude možné. A pomyšlení, že ji teď opouští, roztránilo veškeré naděje v jejím srdci.

„Vyhraju zpátky své panství,“ prohlásil Robert nesmílivě. „Dlužím to lidem svého otce.“

Morwenna se bezděčně natáhla po jeho rukách a pevně je stiskla v dlaních. Studených jako led v porovnání s jeho teplou pokožkou. Robert se zatvářil lítostivě a Morwenna měla co dělat, aby se nezhroutila.

V tváři se mu zračila podivná vážnost, jako by si uvědomoval zkoušky, které ho čekají. Připomínal vojáka vyrážejícího do války, vojáka, jenž neví, jestli se

vrátí. Morwenně se sevřelo hrdlo a musela se přemáhat, aby Robert nepoznal, co se v ní odehrává.

Měla vědět, že tenhle den jednou nadejde. Neodvratně. Robert během uplynulých dvou let nepracoval pouze na své fyzické proměně. Také udržoval pravidelně kontakt se strýcem a zjišťoval, co se děje na bývalém panství jeho otce. A nikdy se ani trochu netajil tím, že má v plánu získat to panství opět pro sebe.

„Nechci, abys odcházel,“ zamumlala. Jakmile Robert odejde, ocitne se mezi dalšími muži soutěžícími o právo na Penrith a ruku dcery šlechtice. Což by mohlo být nebezpečné.

Robert ji stiskl jemně ruce a pak je pustil. „Čekal jsem dostatečně dlouho,“ řekl. „Tu noc, co nás napadli královi muži, jsem se zachoval jako zbabělec. Slyšel jsem, že nový hrabě udělal lidem na Penrithu ze života peklo. Musím zjistit, co provedl, a jak to můžu napravit.“

Morwenna zachytila v jeho hlase toužebné přání po cti. Chtěl zpátky Penrith a chápala proč. Ale nepřála si, aby obětoval úplně všechno.

„Už nás jednou zajali,“ upozornila tiše. „Když se vrátíš, co bude novému lordu Penrithovi bránit v tom, aby to zopakoval? Aby se tě znovu zmocnil?“

Robert se na ni zadíval a položil ruku na stěnu stánní. „Nový hrabě nemá s tím útokem nic společného. A nemůžu se věčně schovávat, Morwenno. Takhle by se choval muž, jakým nechci být.“

Morwenna k němu přistoupila. „Schovávali jsme se proto, že jsme neměli jinou možnost.“ Dokonce i poté, co odešli z opatství a našli útočiště v polorozbořené pevnosti, žili ve strachu, že je najdou královi muži. Pořád nevěděli, proč je tenkrát zajali. Možná

na tom přestalo záležet, ale celý minulý rok spali v ledových ruinách, do nichž zatékalo polorozpadlou střechou. Jedinou útěchu jí přinášelo pomyšlení, že je už nikdo nepronásleduje... a má u sebe Roberta.

„Teď mám novou možnost,“ opáčil Robert. „Právě kvůli tomu jsem cvičil. Když zvítězím nad ostatními, získám ruku dcery hraběte a Penrith bude zase můj.“

Morwenna nevěděla, co odpovědět, ale nepochybovala o tom, že Robert je pevně odhodlaný. Díval se na manželství jako na cenu, kterou musí vyhrát, jako na prostředek k získání Penrithu.

Věděla jsi, že k tomu dojde, připomněl jí mozek. Nastal okamžik, kterého se nejvíc obávala.

„Co my ostatní?“ zeptala se. „Máme jít s tebou?“ Při představě, že sleduje, jak se Robert dvoří jiné ženě, se jí zabodla dýka do srdce.

„Ne. Bude lepší, když se tam vypravím sám, Morwenna. Nechci na sebe upoutat zbytečnou pozornost.“

Morwennu nenapadlo, co na to odpovědět. „Máme počkat tady?“ otázala se.

Robert zavrtěl hlavou. „Ne. Seberte se a začněte žít své životy.“

To si nedokázala Morwenna vůbec představit, i když vždycky věděla, že v opuštěné pevnosti nemůžou zůstat navěky. Robert od počátku plánoval, že se vrátí na Penrith. A ona jen lpěla na chabé naději, že s ním bude moct zůstat alespoň po dobu, co trénuje. Ona naděje však dospěla ke konci. Děsilo ji pomyšlení na vlastní budoucnost.

„Co bude se mnou, Roberte?“ odvážila se zeptat.

„Možná by sis měla najít někoho, za koho se provdáš,“ navrhl Robert.

Zkoumavě se na ni zadíval a Morwenna si s boles-

tivou palčivostí uvědomila, že má na sobě přiléhavé kalhoty a tuniku zapůjčené od bratra. Je vyzáblá chudinka s hnědými vlasy ani ne po ramena, protože si je sama uřízla nožem. Má špinavý obličej a upocenou pokožku. „Nechtěl by mě žádný muž,“ pravila tiše. Rozhodně ne muž, kterého chtěla tak moc ona.

Robert vypadal, že jí začne odporovat, ale Morwenna ho utnula ještě, než stačil promluvit. „Kromě toho si myslím, že bys neměl chodit na Penrith sám. Mohlo by to být nebezpečné. Co když tě pořád hledají? Co když tě někdo pozná?“

Ve skutečnosti však nechtěla, aby se oženil.

„Nic se mi nestane, Morwenna. Dokonce ani když mi nebudeš hlídat záda.“ Robert ji pohladil jemně po tváři, ale Morwenně neušel soucitný tón v jeho hlase. Pokožka ji pálila ponížením, protože věděla, že tím pohlazením nemínil to, co v ní probudil. Najednou si nesmírně přála, aby na sobě měla šaty a stužku ve vlasech. Cokoliv, aby vypadala jako žena, kterou před ním chtěla být, ne jako beznadějná ubožačka, jakou byla.

„Kdybys chtěl, mohla bych jít s tebou,“ navrhla tiše. „Vmísila bych se mezi ostatní dámy.“

Robertův úsměv potemněl. „Bude lepší, když se naše cesty rozdělí. Máš vlastní život, který musíš vést.“

V tom se Robert nemohl víc mýlit. Poslední léta schovávání se jí podařilo vydržet jen díky jemu, Briantovi a Piersovi. Obklopovali ji ochránci, a to jí dodávalo pocitu jistoty. Nebyla sice silná jako oni, ale v nouzi by se dokázala ubránit a v krajním případě i zabít. Teď ji však opouštěli a ona nechtěla zůstat sama.

„Nemám, kam jít,“ přiznala. „Stejně tak dobře

můžu s vámi a pomoct, když budete potřebovat. Penrith býval ostatně i mým domovem.“

„Máš naprostou svobodu, Morwenna. Proč by ses ze všech míst na světě chtěl vracet zrovna na Penrith?“

Protože tam budeš ty, projelo Morwenně hlavou, ale nechala si tu myšlenku pro sebe.

Přestože to byl naprostý výmysl, navrhla: „Třeba bych si mohla najít manžela mezi muži, kteří nevyhrají ruku dcery hraběte.“

Robert se zamračil, ale nepodařilo se mu vznést pádný protiargument. Pak Morwenna dodala: „Měl bys vzít úvahu ještě něco jiného, Roberte. Víš vůbec, jak se ucházet o ženu?“

„Moc ne,“ přiznal Robert upřímně. „Ale ze všeho nejvíc záleží na tom, abych vyhrál tu soutěž.“ Položil ruku na jílec meče.

„Opravdu myslíš, že to bude stačit?“ Morwenna ho probodla pohledem. „Neřekl jsi náhodou, že lord Penrith umožnil dceři poslední slovo? Budeš potřebovat víc než jenom vyhrát soutěž.“ Morwenna se napřímila v zádech a nespouštěla z něj oči. „Ne, pojedu s tebou. Budeš potřebovat moji pomoc. Možná se k nám přidají i Piers a Brian.“

Robert zavrtěl hlavou. „Piers půjde tam, kam ho zavane vítr. Nemá nejmenší zájem pomáhat mi v získání právoplatného práva prvorozeného syna. Lákají ho vlastní zájmy.“ Nevlastní bratři se stali ostražitými spojenci, ale nikdy z nich nebudou blízcí přátelé. Téměř celý rok spolu bojovali a potom neochotně dospěli k závěru, že jsou rovnocenní protivníci.

Morwenna se navzdory všemu chopila naděje, že Robert neodmítl šmahem její návrh. „Povím Brianovi, že si má zabalit.“

„Jsi si jistá, že se chceš vrátit na Penrith?“ otázal se Robert opatrně.

Nejde o Penrith, pomyslela si Morwenna. Nic mě tam nečeká. Ani rodina, ani domov. Pouze prázdnota života, který nechci vést. *Chci* však muže, který se tam vypraví, a musím využít všechno, co nám ještě zbývá.

Morwenna pozvedla bradu a upřeně se na Roberta podívala. Pak popadla svůj otlučený štít a odhodlaně prohlásila: „Zítra pojedeme společně.“

A možná v sobě najde natolik odvahy, že odhalí své srdce, než bude příliš pozdě.

Cesta na Penrith jim trvala pouze den. Měli jednoho koně, tak šli Robert a Brian střídavě pěšky a Morwenna jela v sedle. Kromě zbroje a zbraní si s sebou vzali jen pár věcí. Brian vyrostl ze všechno oblečení, a tak mu Robert a Piers půjčili, co mohli.

Všichni byli oblečení velice prostě a Robert schoval svou drátěnou košili. Chtěl působit jako obyčejný nevolník. Meč měl přivázaný na zádech, zakrytý pláštěm. Chystal se nejprve pozorovat a zjistit, co se na panství během uplynulých dvou let událo, a teprve potom se pustit do uskutečňování plánu se získáním ruky dcery hraběte.

Z dálky poznal, že obnovili zdi kolem hlavní budovy hradu. Okamžitě zbystřil. Strýc ho sice varoval, ale přesto bylo zvláštní vidět maltu a kameny na místě, kde lehly plamenem původní dřevěné stěny. Nový lord Penrith provedl změny a Robert musel proti své vůli přiznat, že nejsou špatné.

Zastínil si oči proti slunci a spatřil, že na polích zraje zlatavé obilí. Usoudil, že jejich kůň by upoutal pozornost, a proto potlačil nutkání pokračovat

dál. Místo toho odvedl koně společně s Morwennou a Brianem do nedalekého lesa, kde ho volně uvázali ke stromu u potoka. „Bude tady v bezpečí, dokud se nevrátíme,“ prohodil Robert k ostatním.

„Zůstanu u něj,“ nabídl se Brian.

Robert pohlédl tázavě na Morwennu, tak však zavrtěla hlavou. „Půjdu s tebou.“

Robert ji nechtěl vystavilo nebezpečí, ale usoudil, že ve dvou budou vypadat méně podezřele. Pokrčil rameny a poděkoval krátce jejímu bratrovi.

Když však vycházeli z lesa, zmocnila se ho ještě větší nejistota. Po chvíli se tiše zeptal. „Jak se daří tvému bratrovi? Připadá mi, že ho něco trápí.“

Morwenna zůstala zahleděná do dálky. Nepustila se do dlouhého vysvětlování a jenom stručně odpověděla. „Brian si neustále vyčítá, co se stalo otcí. Myslí si, že je to jeho vina.“

Robert vytušil, že Morwenna si toho nechává spoustu pro sebe, ale netlačil na ni. Chlapec trénoval stejně usilovně jako ona, bojoval však s neústupnou zarputilostí, téměř jako by o sobě pochyboval. Nebo v něm hořela skrytá zuřivost.

Avšak ať už za tím vězelo cokoliv, chlapec byl teď v bezpečí. Už mi nikdo neublíží, ani Morwenně. Přesto musejí mít na paměti, že se nemůžou spolehnout na nikoho jiného než sami na sebe.

„Myslíš, že nás někdo pozná?“ zeptala se Morwenna na okraji lesa. Sáhla si na krátké vlasy a pokusila se je uhladit. Vítr jí je však hnal dál do tváře. Robert věděl, že se za ně stydí, ale krátké hnědé kudrny jen zdůrazňovaly hloubku jejích zelených očí. Připomínala mu lesní vílu – trochu divokou, ale přesto krásnou a nezkrotnou.

„Možná poznají tebe,“ odpověděl. „Ale mě? O tom silně pochybuju. Téměř jsem nevycházel z hradu.“

„Proč?“

„V dětství jsem byl mnoho let nemocný. A přestože se potom moje zdraví zlepšilo, zůstával jsem radši zavřený doma. Když jsem vyšel na veřejnost, cítil jsem se nepříjemně. Všichni na mě zírali. Měl jsem dojem, že otec nechce, abych chodil ven, protože se za mě stydí. Protože jsem vůbec neuměl bojovat.“

„Ale teď to umíš víc než dobře,“ upozornila Morwenna.

Robert tomu moc nevěřil. Jedna věc je bojovat cvičně s Brianem a Piersem. A něco úplně jiného postavit se vojákům vycvičeným k zabíjení.

Bude muset pozorovat, jak bojují a učit se od nich, dospěl Robert k rozhodnutí. Nemá smysl, ale se trápil kvůli minulosti. Tahle doba pominula.

Došli až k polím a Robert zahlédl, že kolem bran procházejí v pravidelných intervalech strážé. Zmocnil se ho nepříjemný pocit. Kdo jsou ti vojáci? A co za člověka je nový lord Penrith. Strýc naznačil, že na panství neprobíhá všechno hladce, ale v čem přesně spočívají problémy?

Robertovi připadalo, že vstupuje do jiného života. Počítal s tím, že najde své panství v troskách, a místo toho ho někdo jiný vykřesal z popela.

Minuli pole s obilím a Robert zahlédl mezi neznámými obličejí pár, které rozpoznal. Většina nevolníků jim nevěnovala pozornost. Jeden z mužů krátce vzhlédl, ale pak se zase začal okamžitě věnovat své práci. Nikdo nemluvil, všichni pracovali naprosto mlčky.

To Roberta nejvíc znepokojilo – naprostý nedostatek jakéhokoliv rozhovoru. Così bylo v nepořádku, nedokázal však určit, co by to mohlo být.

Nikdo si jich nevšimal. Robert byl přesvědčený, že poznají Morwennu, ale pokud někomu přišla povědomá, nedal to v nejmenším najevo.

„Měli bychom dojít až na hrad, a tam hledat odpovědi,“ zamumlala Morwenna. „Myslím, že tady nám nic neřeknou.“

Robert byl stejného názoru. Vzal Morwennu za ruku, přidal se s ní k velkému vozu projíždějícímu bránou, prošel za ním do hradu a pak zatáhl Morwennu do stínu. Nechtěl, aby si jich někdo všiml, a vzhledem k tomu, že do letního slunovratu zbýval ještě celý týden, určitě by neušli pozornosti. Morwenna ustoupila za dřevěný trám podpírající ochrannou zídku a Robert se rozhlédl po okolí.

Nový hrabě z Penrithu měl očividně moc i peníze. Hrad jenom vzkvétal, a to Robertovi křížilo plány. Nebyl si jistý, jestli budou mít jeho lidi radost, že se vrátil, když už měli svého vůdce. Otočil se k Morwenně, aby zjistil, o si o tom všem myslí ona.

Morwenna však upíral pohled stále jedním směrem, a i když se tam Robert také podíval, zjistil, co sleduje.

Po schodech z hlavní hradní věže scházela dáma v hnědých šatech a s vlasy barvy slunečního světla. Na hlavě měla zlatou čelenku a usmívala se čemu si, co jí povídala její společnice. Musela to být dcera hraběte.

Robert se na ni pozorně zadíval a snažil se odhadnout, co je to za osobu. Nemohl popřít, že je krásná, a zaznamenal, že se Morwenna ještě víc zmenšila, jako by vrostla do země. Ty dvě ženy nemohly být rozdílnější, z urozené dívky vyzařovala nevinná krása a elegance, zatímco Morwenna měla hrubé, ošle-

hané rysy. Ale Robert odjakživa obdivoval jejího ducha a její vůli k přežití.

Musíš si vzít dceru hraběte, připomněl si v duchu. Nesmíš se rozptylovat Morwennou, ať už z jakéhokoliv důvodu. Zahleděl se na dívku na schodech a všiml si, že upírá se zasněným výrazem ve tváři pohled na obzor. Chce se vdát. Byl to její nápad s tou soutěží, nebo na něj přišel její otec?

„Měl bys za ní jít a seznámit se,“ zamumlala Morwenna. „Já se vrátím k Brianovi, aby nebyl tak sám.“

Než ji Robert stačil požádat, aby počkala, vyklouzla už z úkrytu a spěchala k bráně. Chtěl jí říct, že nemá pravdu, ale nemělo cenu se s ní dohadovat, když už se jednou rozhodla. Morwenna byla paličatá a podezíral ji, že odchází z jiného důvodu.

On sám chtěl zůstat a pozorovat. Potřeboval zjistit, co je to za lidi a vůči komu jsou loajální. Chystal se navrátit své pozemky k bývalé prosperitě a oficiálně požádat krále o obnovení svého titulu. Teď si však nebyl jistý, jestli to není chyba. Král Jan přidělil jeho panství někomu jinému a Penrith očividně vzkvétá. Nepotřebují ho.

Chystal se připojit k Morwenně, když mu na ruku dopadla čísi dlaň. Robert se zprudka otočil a sevřel automaticky jílec meče. Pak poznal lukostřelce Henryho, blízkého přítele svého otce, který doprovázel otce často na hony. Nejednou je viděl, jak spolu popíjejí.

Chystal se ho pozdravit, ale Henry zavrtěl mlčky varovně hlavou. Pak bez jediného slova odešel.

Robert se zamračil, nejistý, co to mělo znamenat. Henry ho bezesporu poznal, ale nechtěl, aby se to doneslo ostatním. Což znamená, že na hradě číhá nebezpečí, bublá nenápadně pod povrchem.

Všechno je možná příliš dokonalé, příliš dokonale řízené. Kývl lehce hlavou, ale nebyl si jistý, jestli to Henry zaznamenal. Pak se přidal ke skupince nevolníků a opustil nepozorovaně vnitřní nádvoří.

Nikdy jsem se neměla vrátit na Penrith, pomyslela si Morwenna.

Stačilo, že si Robert chce vzít dceru hraběte. Ale pohled na to, jak reaguje, když vidí poprvé svou vyvolenou, v ní probudilo staré pocity méněcennosti.

Do srdce se jí zabodl osten žárlivosti, přestože věděla, že na ni nemá nejmenší nárok. Robert si musí vzít dceru šlechtice, urozenou dámu, která ví, jak řídit chod života na hradě. A mladá dáma bude z Roberta určitě bez sebe nadšením. Kdyby jen tak nebolel obdiv, který se mihl Robertovi v očích. Na ni se takhle nikdy nepodíval.

V jedné ruce držela Morwenna balíček, který vyvedla ve starém mlýně. Zašla se do svého dřívějšího domova podívat, protože doufala, že tam najdou s Brianem útočiště. Našla však jen spálené ruiny a nový mlýn opodál. Hrudník se jí stáhl trpkým poznáním, že sem už se vrátit nemůže. Ale pak si najednou vzpomněla na věci po matce, které otec ukryl. Překvapilo ji, že balíček zůstal nepoškozený, zastrčený pod zuhelnatělé prkno v podlaze. Netušila, jak je možné, že tu noc také neshořel, ale byla ráda, že ho má zpátky.

Morwenna se vrátila do jejich provizorního tábořiště a zjistila, že bratr klímá opřený o strom. „Briane.“

Bratr se s trhnutím probudil a narovnal se. „Co se stalo? Kde je Robert?“

„Zůstal na hradě.“ Morwenna při té vzpomínce zčervenala v obličeji. „Nechala jsem ho s dědičkou.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Návrat válečníka*.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.